

[2. évf. 15. sz.] 1952. dec. 21.

1987

KÖZGAZDÁSZ

Közgazdasághidronázi, Égletérz Hállqátóinak És Dolgozóinak Lapja

K Ö S Z Ö N T Ó

December 21. Ezen a napon a leg-rövidebb a nappal és leghosszabb az éjszaka. Ettől az időponttól kezdve rövidülnek az éjszakák, hosszabbodnak a nappalok. Megyünk a fény és meleg, a tavasz és a nyár felé. Számos nép évszázadok és évezredek óta ünnepli táncokkal, örömtűzekkel e napot, mert haladni akar a fény és a világosság felé, a csillag után, amelyet vezérossillagának nevez.

SZTÁLIN ELVTÁRS SZÜLETÉSNAPOJÁT ÜNNEPELJÜK MOST. Velünk ünnepel az egész haladó emberiség, a Szovjetunió és a népi demokratikus országok népe, - az elnyomottak tíz- és százmilliói, Európában, Ázsiában, Afrikában, Amerikában és az egész tőkés világon.

Sztálin elvtárs személyében azt az embert ünnepelek, aki Marx Engels és Lenin után a legvilágosabban mutat ta meg a ragyogó, fényes utat, amely a szocializmus és kommunizmus felé vezet. Ezen az uton ma ó jár előttünk.

A mi vezető csillagunk Sztálin lángelméje. Az ő bölcsessége irányít bennünket tanulásunkban és munkánkban. Ennek a csillagnak egy-egy ága: A LENINIZMUS KÉRDÉSE, A MARXIZMUS ES A NEMZETI KÉRDÉS, A DIALEKTIKUS- ES TÖRTÉNELMI MATERIALIZMUSRÓL, A MARXIZMUS ES NYELVTUDOMÁNYI, és a legújabb ragyogó fényugár: A SZOCIALIZMUS KÖZGAZDASÁGI PROGRAMJA A SZOVJETUNIOBAN.

Tudásunkat, látókörünket, hitünket és bizalmunkat az emberiség szebb jövőjében, erőnket és akarataunkat a szocializmus építéséhez, a természet megismeréséhez, a szocializmus építéséhez Sztálin elvtárs bölcs vezetésének, ragyogó elméjének köszönhetjük.

Mi magyar közgazdászok végtelen szeretettel és soha el nem muló hálával gondolunk ósz atyánkra, vezérünkre, Sztálin elvtársra 73. születése napján.

Markos György

KATONA BESZÉL SZTÁLIN ELVTÁRSRÓL /V. Haritonov/

Gudar tél volt, jól emlékszem. Füstölgött a fergeg. Zöld fenyő állt őrt a szélben, Tördelt gallyat lengetett.

Puskát markolt minden ép kéz, Uj rohamra készülön ... Mint kozák őr, havas szélvész Portyázott a haromezőn.

S hir futott szét - s katonáink Arcán öröm, tisztelet, - Harcosait látni Sztálin Osztagunkhoz érkezett.

Belépett a fedezékbe, Fegyvert, töltényt szemre vett S egyszerű, nyugodt beszéde Feltűzelt minden szívet.

S hullhatott már ránk az ólom, Mit se számít fagy, veszély, Ha mellettünk, s biztatón Szól atyánk, a hadvezér!

S támadtunk, s előretörtünk S mentünk s zengtünk szüntelen: Sztálin köztünk! Sztálin köztünk! Minden harcunk - győzelem!

BERLIN ELESTE

Pavlenkó-Csiaureli:

Alekszej Ivánov vasúti és Natasa Rumjanceva tanítónő munkáját és boldog szerelmét zavarta meg a fasiszta Németország támadása.

Alekszej megsebesül a háboru kitörésének napján és három hónapi kórházi ápolás után jelentkezik katonának. Ez alatt a három hónap alatt hurcolják el Natasát, elfoglalják a németek Alekszej szülővárosát és csak a berlini repülőtéren találkoznak újból.

"A repülőgép kört irt le az égő Berlin felett. Ezernyi szájból egyetlen szó szakadt ki: Sztálin!

Autók hosszú sorai és katonák meg felszabadítottak tömegei igyekeznek a repülőgép leszállási helyére, hogy üdvözöljék a földreszálláskor azt, akihez sorsuk, boldogságuk fűződik.

Oroszok vannak itt, csehek, franciák, jugoszlávok, angolok és amerikaiak. Valamennyien hazájuk himzett zászlajával.

Alekszej Ivanov az első között van, akik a repülőtérré érkeznek. Idegei a végsőkig feszültek. Az az érzése, hogy ha nem látja meg Sztálint, sorsa másképpen alakul, elhagyja a szerencse.

Natasa is idetart orosz leányok társaságában.

A repülőtéren váll-váll mellett áll a tömeg és az eget nézi, ahonnan fel kell tűnnie Sztálin repülőgépeknek. Végre a világospiros szárnyu, hatalmas acélmadár alacsonyan megjelenik a fejek fölött. Mindenki rohanni kezd, egymással versenyezve. Mindenki elsőnek akarja meglátni Sztálint.

Alekszej két lépésnyire van Natasától, de Natasa ebben a pillanatban nem is gondol rá. Most minden gondolata csak Sztálinhoz kapcsolódik. Meglátni őt és hallani a hangját, most azt jelenti, hogy megéri saját győzelmét, felismeri saját erejét és olyan boldogságot él át, amely talán csak egyszer adódik az életben.

Közben Sztálin már kilépett a fülkéből és a tömegtől körülveve mosolyog, tapsol a győzteseknek. Végül kis mozdulatot tesz előre. A tömeg szétválik, szűk kis utat nyit. Alekszej és Natasa, Sztálinhoz közeledve szinte egymás mellé kerül. Sztálin a tömeghez fordul:

-Elvtársak! Bekövetkezett a népünk által a német imperializmuson aratott nagy győzelem történelmi napja. A Szovjetunió győzelmet ünnepel, bár nem készül sem felosztani, sem megsemmisíteni Németországot. Mostantól

/Befejező rész a foratókönyvből/

kezdve Európa fölött a népek szabadságának és a népek közötti békének nagy zászlaja leng majd.

Alekszej és Natasa tapsol, ügyet sem vetve a körülállókra és semmit sem látva Sztálin szeretett és kedves arcán kívül...

..Egy pillanatra oldalt néz és kezdetben nem figyeli meg szomszédját, de aztán ismét arra néz, nem mer hinné szemének, újra odanéz és szomszédja nyakába veti magát. Alekszej az...

..Sztálin 3 lépésre van tőlük, megáll és gyengéd mosollyal nézi a két, háboru foratagában egymást elvesztett lélek találkozását. Nézi, atyain mosolyog és tapsol nekik, mintha jelenlétével megerősítené és mosolyával megáldaná az életüket.

Natasa hozzálép és bátran a szemébe nézve így szól:

- Megcsókolhatom, Sztálin elvtárs? Mindenért, amit népünkért értünk tett. Sztálin, kissé zavartan a váratlan kéréstől, széttárja karjait."

Handwritten mathematical equations in blue ink, including $y = \frac{a^2 - b^2}{a^2 + b^2}$, $x = \frac{a^2 - b^2}{a^2 + b^2}$, and $2ax + b = 0$.

M E G I S M E R T E M S Z T Á L I N T !

Az állomást minálunk csupán egy deszkából eszkábált fabódé jelentette. Csak azért, hogy a nyári por és a téli hóföregteteg könnyebben csusszon le a tetejéről, építője valamikor csuacsra tervezte. Így is építették. Azenban az eső, a szél és mindenfajta szemét annyira elmállasztotta már, hogy huszonöt éves korára összecauklott. Oldala nem volt, azt elhordták tüzelőnek a szerencsés közellakók, vézna facsontváza pedig annyira elkorhadt az örökké nedves föld felett, hogy a vicinálisra váró utasok inkább a szabad ég alatt várakoztak, semhogy a viskóba menjenek.

Ettől az állomástól laktunk jó háromnegyedórai járásnyira, ilyen messze a vasuttól sokkal kevesebb árat számíthatott a spekuláns az eladandó telkekért. Mindössze 100 négyszögöl jelentette akkor a mienket. Szükségen elég volt arra, hogy ragadós sarából vályogot verjenek szüleim és ölnyi vastag falu, apróablakos családi háznak titulált házikót építsenek.

Asztalt, széket, ágyat, tüzhelyet, mindent apám fabrikált. Mint valamikor kondás korában, amikor kanalakat és botokat faricskált, úgy faragta késsel ezeket a butorokat. Vaskosak voltak hiába, simitgatta törött ablaküveggel. Hiányzott a gyalu, a pad, szóval a szakértelem mellé a jó szerencse.

A meszelés anyám munkakörébe tartozott. Amikor testvéreimmel elég alaposan összevertük a falakat be-maszatoltuk, füstszinű lett a rossz szelőlő tüzhelytől, akkor készülődött neki anyám a munkának. Ez a készülődés nem állt másból, mint szerezni meszet, kunyerálni a szomszédoktól meszelőt és végül kivarni minket gyerekeket, hogy lehetőleg mennél kevesebbet lábatlan-kodjunk ennél a fontos műveletnél.

Így volt közöttük elosztva a munka. Anyám az öt gyerek és a házidolog, apámé a kenyérrészt, s az otthoni építő-javítanivaló.

Hányszor megesezt: amikor apám késő este hazajött jóformán nem is vacsorázhatott. Anyára körülvettük rossz cipővel, kilyukadt lábassal, törött lábu széklével, elkorhadt polccal, hogy azt sem tudta melyiket vegye előre.

Nyakig ért a nyomorúság. -Mindenünk rongyos, leszakad a gyerekek lábáról a cipő, nincs mit főzni, mi lesz velünk?... - sirt sokszor anyám.

Apám nem szólt ilyenkor semmit. Várt. Tett-vett az ócskaságok között fujta a siró, gőzölgő nyersfa között pisllakoló parazsat, s amikor már lángolt, vidáman pattogott a tűz, akkor vontta maga mellé anyámat és csendesesen, hosszan magyarázott neki.

Így hallottam először ezt a szót, hogy "Sztálin".

-Ha Sztálin ezt mondta, akkor biztosra veheted - mondta hangosan apám.

Anyám csitította. - Még majd bajba kerülsz! - suttogta gyorsan, de

az ilyen beszélgetések után mindig jókedve kerekedett. Kevesebbet idegeskedett, kevesebbet panaszkodott és sokat énekelt! Ez volt a legna-

S Z T Á L I N

Nevét vésik mély börtönök falába
Goli-Otoknak
Nevét rajzolják
Gyors repülőrajok.
Nevét zengik
gruz magyar francia

Egy jobb életért harcoló
Tudjátok ezernyelvű kamok!

Sztálin neve mit jelent?
Szabadságot.
800-millió

lányának,
fiának
Boldog jövőt.
A világnak

Kenyeret békés jelent.
Ne hidd, az éhező Indiának.
hogy nevéből csak dalok szállnak

Földünkön hegyen-völgyön pusztán-óceánon
Szeretszét.
Mert Dunánktól zöld Amurig a világnak

Ringó kalásztengerek viruló erdőszávk
Márványba vágott vasba öntött alkotások

Hirdetik nevét.
Ő az, aki sorainkat összefogja

Tanácsaival erőinket megsokszorozza
S bölcsen vezet a békétáborát

A mindenféle-fajta nehézségeken át.
Bár haját fehérre varázsolta már az idő

De keze meg nem remeg,
Ha súlyos államügyekkel foglalkozik ő

Vagy a tudományos kérdéseket válaszolja meg
Szereti népét s őt nagyon szereti népe

Mert munkában szivós harcban acélként éles.
Eltársak! Emeljük poharunkat

Ünnepünk van.
Mert e kornak élő példa kép.

Sztálin ma
hetvenhárom éves!

Sz.M.

gyobb, amit anyám örömében tehetett.

Hiába faggattuk, nem árult el semmit. - Még gyerekek vagytok - mondta. - Majd ha egyszer megnőtök látni is fogjátok őt.

Apánk sokkal bátrabb volt, inkább kötélnek állt.

-Amit látsz fiam, - mondta egyszer az a legteljesebb igazságtalanság. Mi dolgozunk, mi teremtük meg mindent, amit magad körül látsz. Városokban emeletes házakat építünk, autókat készítünk és szép ruhákat, de nekünk ebből semmi se jut. Éhezünk. Ugyanakkor azok, akik nem dolgoznak, azoknak mindenük megvan. De nem lesz ez így soká. Van fiam egy olyan ország, ahol csak a dolgozóknak van szavuk, csak a dolgozók részesülnek minden földi jóból és teljesül minden akaratauk. Ebben az országban maguknak építenek palotákat a kőművesek. Tanulnak, színházakba járnak az emberek. Ott nincsenek siró anyók, boldogok az emberek. Ezt az országot vezeti Sztálin. Mindenre gondja van. Ha majd egyszer, - talán nem is olyan soká - ha majd egyszer mihozzánk is eljut, el fog tűnni örökre ez az átkozott világ!

Akkor azt hittem, hogy apám csak mesél, mert mesének tűnt, de szeretni nagyon szerettem volna, ha egyszeribe valóra is válik ez a mese. - Mért nem jön ide Sztálin - kérdeztem apámat - Vagy miért nem megyünk mi oda?

Ő csak mosolygott. -Mert most nem lehet. Hare folyik a világban fiam. Hétfejjű uri sárkány fujja tüzét Sztálinra, s ennek a sárkánynak le kell vágni mind a hét fejét. De el fog jönni.

Nézz meg minket, nézd meg a házunkat, a falut, az állomást és mindent ami most van, és nézd meg tiz év múlva! Mindenféle magyarázat nélkül megtudod mit jelent nekünk dolgozóknak Sztálin.

Ez pontosan tiz évvel ezelőtt történt és most egyetemista lettem. Mi magyarázhatta meg nekem jobban a "Sztálin" nevet? Az első kenyeret, az első ruhát, az első gépet mind ő küldte. Hazát, hitet, jövőt és boldogságot, erőt adott nekünk. Pártot - hogy a saját lábunkon tudjunk megállni.

Megismertem Sztálint. Néhány év alatt olyanra változtatta otthonunkat, amilyenről sokszor álmodoztunk. Cserepes ház, nagy ablakok, boldogság, tisztességes ruhák, megbecsülés, munka, tanulás!... - ezt adta Sztálin. Álmunk valóra váltója.

Köszöntünk és dicsőítünk életünk értelmé: Sztálin elvtárs! Hátártalan szeretettel, elszánt szent akarattal állunk legyőzhetetlen sereggedbe küzdeni a kommunista holnapért.

Neved dalolva száll, szivünkbe vért, agyunkba tudást, karunkba erőt, izmot ad. Milliók akarataira, milliók örömére és milliók boldogságára élj, nagyon sokáig élj szeretett

SZTÁLIN ELVTÁRS!

Gácsi.